

Ványadt, véznácska combomat mindig undorral nézte a tornaórákon a karnagy úr, amikor azt is neki kellett levezéyelnie, mivel a Bosznainé szülési szabadságra ment. Nem őrzök róla semmilyen emlék- vagy fantomképet, emlékezetem ilyenkor egy rég kihalt temetőre emlékeztet, amelyről valami okból megfedkeztek a munkagépek. Több évtized múltán is majd ez a temető lesz a sétaterem, lábadozásom sokáig titkos – mert éjszakai – porondja, ahol bátran elhagyhatom magam. Ott töltöm kerengve a fél éjszakákat, megismerkedem olykor egy-egy álmatlan kutyás hölgygel, ha összejönnek, magukra hagyom őket, és előrekerengek, hogy beérjem magam. Erőltetni látom ilyenkor a teljes, maradéktalan lemorzsolódást. A halált azonban nem sürgetem; ott van mindenütt alattam. Azonban hogy mégse lehessen félreérthető, nem gondolom, és nem is érzem, hogy felülkerekedtem rajta. Vagy rajta volnék bármilyen felülkerekedésen. Elsápadok a sietségtől, megeshetik egyszer-egyszer, hogy a lábam nem éri a földet, s a combom mégis sajogni kezd, és földereng előttem a Mimi sápadt bőrű, ám igen izmos combja, szép lassan behatol arcomba a szeme kékje, és valóságos tó kerekedik, valóságos nádassal és stégekkel az elmémbe. A kerekedés *természetszerűleg* a mandulaszeméhez hasonlatos oválisra sikeredik, a bolygók elliptikus táncformáját leképezve. Lábadozásomat ott folytatom tovább, ahol a lelkem mélyén, mely a lelkemet meglékeli egyben, sosem hagytam abba. Tram tram tra lalla.

Halász Péter: *A sisakkészítő gyönyörű felesége*, 1999, fotó: Révész Róbert